

ΕΚΛΟΓΟΔΙΚΕΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

(Εκλογική Αίτηση Αρ. 1/2019)

22 Μαΐου 2020

[ΝΑΘΑΝΑΗΛ, ΠΑΝΑΓΗ, ΠΑΡΠΑΡΙΝΟΣ, ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ,
ΛΙΑΤΣΟΣ, ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ΓΙΑΣΕΜΗΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ,
ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΠΟΥΓΙΟΥΡΟΥ, ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ/στές]

1. ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ,
2. ΔΗΜΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ,

Αιτητών

- ΚΑΙ -

1. ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ ΕΚΛΟΓΗΣ,
2. ΕΦΟΡΟΥ ΕΚΛΟΓΗΣ ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ
ΛΕΜΕΣΟΥ,
3. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,
4. ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ»,

Καθ' ων η αίτηση

**Αίτηση εκ μέρους της Βουλής των Αντιπροσώπων για
άδεια παρέμβασης ημερ. 17 Φεβρουαρίου 2020**

Α.Σ. Αγγελίδης με Σ.Α. Αγγελίδη, για τη Βουλή των Αντιπροσώπων-Αιτητές.

Χ. Προύντζος με Δ. Κκαΐλη για Προύντζος και Προύντζος και για

Θ. Ιωαννίδη, για τους Καθ' ων η Αίτηση (Αιτητές στην κυρίως Εκλογική Αίτηση).

Γ. Χατζηχάνα (κα), Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για

Γενικό Εισαγγελέα, για τους Καθ' ων η αίτηση 1 και 2

στην Εκλογική Αίτηση.

Π. Πολυβίου και Ν. Καλλένος, για τον Καθ' ου η αίτηση 3

στην Εκλογική Αίτηση.

Καμιά εμφάνιση, για τον Καθ' ου η αίτηση 4.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Η ομόφωνη απόφαση του

Εκλογοδικείου θα δοθεί από τον Δικαστή Ναθαναήλ.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΝΑΘΑΝΑΗΛ, Δ.: Της Εκλογικής Αιτήσεως ακολούθησε σε σύντομο χρόνο η υπό εξέταση αίτηση της Βουλής των Αντιπροσώπων με την οποία αυτή επιδιώκει την εκπροσώπηση της στη διαδικασία διά του εξουσιοδοτημένου από αυτή δικηγόρου σύμφωνα με την επισυνημμένη δήλωση του Προέδρου της, «..... προς άσκηση δικαιώματος για παρέμβαση και συμμετοχή στην .... Εκλογική Αίτηση.». Πρόσθετα, επιδιώκεται «οποιαδήποτε άλλη θεραπεία ήθελε κριθεί υπό τις περιστάσεις αναγκαία ως η συμβολή όλων όσων θα

συμμετέχουν στη διαδικασία να συντελέσει στην πλήρη απονομή δικαιοσύνης.».

Οι καθαυτό διάδικοι στη διαδικασία τοποθετήθηκαν σχετικά και εν τέλει, σύμφωνα με τις οδηγίες του Εκλογοδικείου, καταχωρήθηκε εκ μέρους των Ανδρέα Μιχαηλίδη και Δήμου Διαμαντή, (στη συνέχεια «οι βασικοί Αιτητές»), ένσταση και σχετική αγόρευση. Ο Γενικός Εισαγγελέας για τους Γενικό Έφορο Εκλογής και Έφορο Εκλογής Εκλογικής Περιφέρειας Λεμεσού (Καθ' ων η αίτηση 1 και 2 στην Εκλογική Αίτηση), δεν καταχώρησε ούτε ένσταση, ούτε αγόρευση, μη ενιστάμενος τελικά στην αίτηση της Βουλής. Χωρίς ένσταση, καταχωρήθηκε αγόρευση και από τον Γεώργιο Παπαδόπουλο, (Καθ' ου 3 στην Εκλογική Αίτηση), υποστηρικτική της δυνατότητας παρέμβασης της Βουλής. Το Κίνημα «Αλληλεγγύη», (Καθ' ου 4), παρά την προς αυτό επίδοση δεν εμφανίστηκε στη διαδικασία.

Από τις τοποθετήσεις των ευπαιδύτων συνηγόρων συνάγονται στην ουσία τα εξής: Η Βουλή έχει δικαίωμα ως θεσμικό πολιτειακό όργανο να συμμετέχει στη διαδικασία διότι πρωτίστως την αφορά υπό το φως του γεγονότος ότι με το ιστορικό που προηγήθηκε της Δωδέκατης Τροποποίησης του Συντάγματος με το Νόμο αρ. 128(I)/2019 και της τροποποίησης του περί Εκλογής Μελών της Βουλής των Αντιπροσώπων Νόμου αρ. 131(I)/2019, η Βουλή αφέθηκε να λειτουργεί με 55 αντί 56 βουλευτές. Συνεπώς έχει κάθε έννομο συμφέρον ως τρίτος να παρέμβει και μάλιστα δικαιωματικά, εφόσον η Εκλογική Αίτηση που επιδιώκει την ακύρωση της

ανακήρυξης του Γεώργιου Παπαδόπουλου ως 56^{ου} βουλευτή, την επηρεάζει άμεσα εφόσον η Εκλογική Αίτηση δεν αποτελεί μια απλή διαφορά καταμέτρησης ψήφων και κατανομής έδρας μετά από εκλογές. Αφορά ευθέως τη συγκρότηση της ίδιας της Βουλής και τη διασφάλιση της νομίμου λειτουργίας της νομοθετικής εξουσίας. Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να ακουστεί σε θέμα που το αφορά και έχει έννομο συμφέρον, ακόμη και χωρίς κανονιστική ρύθμιση. Η αρχή της διάκρισης των εξουσιών πρέπει να υπερισχύσει σε αυτή την εξαιρετική περίπτωση εφόσον η ίδια η Βουλή αντιμετωπίζει ζήτημα αναφορικά με τα όρια της ανεξαρτησίας της και θα πρέπει να ακουσθεί, όπως θα ακουγόταν εάν υπήρχε αναπομπή του νόμου και στη συνέχεια Αναφορά από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας σε σχέση με τον έλεγχο της συνταγματικότητας του νόμου που η ίδια έχει θεσπίσει. Η Βουλή στην προκείμενη περίπτωση δεν επιδιώκει να αποστερήσει από τους διαδίκους των δικαιωμάτων που έχουν καταφεύγοντας στο Εκλογοδικείο, αλλά επιζητεί, εφόσον το ζήτημα αφορά τη συνταγματικότητα του νόμου, να ακουστεί προς επίλυση του μείζονος θέματος που έχει δημιουργηθεί. Σε αυτό διαφέρει η παρούσα υπόθεση από τις προηγηθείσες και ιδιαίτερα από την απόφαση στην *Κουδουνάρης κ.ά. ν. Χατζηπαναγιώτου κ.ά.* (1991) 1 Α.Α.Δ. 1000, η οποία δεν δημιούργησε οποιοδήποτε δεδικασμένο στο ότι η Βουλή δεν θα μπορούσε σε μια ιδιαίτερη περίπτωση, όπως η παρούσα, να στερηθεί απόλυτα του δικαιώματος παρέμβασης.

Προς την ίδια κατεύθυνση και με αναφορά σε Αγγλική και Αμερικάνικη νομολογία και η τοποθέτηση του συνηγόρου του Γεώργιου Παπαδόπουλου με διαφοροποίηση επίσης της απόφασης

στην *Κουδουνάρης κ.ά.* – ανωτέρω – ως μη ισχύουσα στην παρούσα περίπτωση. Η δυνατότητα παρέμβασης σε δικαστική διαδικασία ανάγεται κατ' εξοχήν στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου, η οποία μάλιστα κατά τη *Vorkas and Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 87, σε περίπτωση αμφιβολίας αναφορικά με την αναγκαιότητα συμμετοχής, αυτή λύεται υπέρ της παρέμβασης. Πόσο μάλλον στην υπό κρίση περίπτωση όπου εμφανώς η όλη διαφορά περιστρέφεται γύρω από τη συνταγματικότητα του Νόμου αρ. 131(Ι)/2019. Σκοπός της εκλογικής δίκης δεν είναι απλά η προστασία των δικαιωμάτων των εκλογέων προς κατοχύρωση της νομίμου συγκροτήσεως της Βουλής, με δεδομένο ότι το αληθώς ενδιαφερόμενο πρόσωπο κατά τον *Αθανάσιο Γ. Ράϊκο: «Δικονομικό Εκλογικό Δίκαιο»* 11^η έκδ. σελ. 156-157, είναι το κοινό το οποίο ενδιαφέρεται να έχει «... .. μια έντιμο εκλογή ενός εντίμου ανδρός.».

Η αντίθετη θέση των βασικών αιτητών στηρίζεται τόσο σε δικονομικές, όσο και σε ουσιαστικές πρόνοιες. Υποστηρίζεται ότι δικονομικά η αίτηση για παρέμβαση της Βουλής είναι αστήρικτη και κατά συνέπεια το θέμα δεν θα έπρεπε να απασχολήσει περαιτέρω, αλλά και επί της ουσίας, η διαφορά σχετίζεται μεταξύ των προσώπων που στοχεύουν στην κατάληψη της 56^{ης} έδρας και η παρέμβαση της Βουλής δεν είναι αναγκαία διότι διαφορετικά οποτεδήποτε εγείρεται ζήτημα αντισυνταγματικότητας Νόμου σε οποιοδήποτε Δικαστήριο της χώρας, η Βουλή θα είχε τη δυνατότητα να παρεμβαίνει προς υποστήριξη της συνταγματικότητας. Σύμφωνα με τη νομολογία, άλλωστε, η Βουλή των Αντιπροσώπων δεν καθίσταται διάδικος σε εκλογική αίτηση και οι σχετικές αποφάσεις που αφορούν το

διοικητικό δίκαιο δεν ισχύουν σε εκλογικές διαδικασίες. Ούτε η διαφορά εδώ στρέφεται εναντίον της Βουλής των Αντιπροσώπων, αλλά αφορά κατ' εξοχήν τα πρόσωπα τα οποία είναι ενώπιον του Εκλογοδικείου ως εκείνα που είναι άμεσα ενδιαφερόμενα.

Έχοντας με την αναγκαία προσοχή εξετάσει τα ζητήματα που έχουν εγερθεί, όπως αυτά έχουν αποτυπωθεί τόσο στην αίτηση και ένσταση αντίστοιχα, αλλά και στις γραπτές και προφορικές αγορεύσεις των ευπαιδύτων συνηγόρων, κρίνεται ότι η αίτηση για παρέμβαση της Βουλής δεν μπορεί να έχει επιτυχή κατάληξη για τους ακόλουθους λόγους:

- (i) Ο προσδιορισμός της διαφοράς ενώπιον του Εκλογοδικείου έχει ήδη γίνει από τους βασικούς αιτητές οι οποίοι εισήγαγαν εκλογική αίτηση και συνεπώς ισχύει, διαδικαστικά, ο περί Εκλογής Μελών της Βουλής των Αντιπροσώπων (Εκλογικαί Αιτήσεις) Διαδικαστικός Κανονισμός του 1981 (9/1981) όπως τροποποιήθηκε με τον Κανονισμό 9/1998. Συνεπώς, η αίτηση για παρέμβαση της Βουλής που στηρίζεται εξ ολοκλήρου στους Δικονομικούς Θεσμούς του Ανωτάτου Δικαστηρίου του 1962 και στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας παραμένει δικονομικά αθεμελίωτη εφόσον ο ισχύων Κανονισμός είναι αυτός που αφορά τις εκλογικές αιτήσεις και ο οποίος ουδόλως έχει τεθεί ως βάση της αιτήσεως. Ως γνωστό από τη νομολογία (*Μαυρογένης ν. Βουλής των Αντιπροσώπων (Αρ. 2)* (1995) 1 Α.Α.Δ. 1034), ο ισχύων Κανονισμός για τη δικαιοδοσία του Εκλογοδικείου

είναι ο Κανονισμός του 1981 και όχι οποιοσδήποτε άλλος Κανονισμός που αφορά σε άλλες δικαιοδοσίες, διοικητικής ή αστικής φύσεως.

- (ii) Ακόμη και να ενεργοποιείτο ο εφαρμοζόμενος εν προκειμένω Κανονισμός του 1981, αυτός δεν προνοεί οπουδήποτε τη δυνατότητα παρέμβασης ή συνένωσης τρίτου προσώπου επηρεαζόμενου (κατά την αντίληψη πάντοτε της Βουλής), από την Εκλογική Αίτηση. Ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας δεν ειδοποιήθηκε, όπως αναφέρει ο κ. Αγγελίδης στην αγόρευση του ως μη διάδικος, ώστε κατά τον αυτόν τρόπο να μπορεί να συμμετέχει και η Βουλή των Αντιπροσώπων. Η Εκλογική Αίτηση έχει ως αποδέκτες – καθ' όσον η αίτηση – και τους Γενικό Έφορο Εκλογής και Έφορο Εκλογής Εκλογικής Περιφέρειας Λεμεσού, προς τους οποίους επιδόθηκε και για τους οποίους ενεφανίσθη ο Γενικός Εισαγγελέας ως συνήγορος προς υπεράσπιση των θέσεων τους.

Όπως λέχθηκε στη *Μαυρογένης* – ανωτέρω – σελ. 1045-1046:

«Η συνένωση συναρτάται άμεσα με τη θεραπεία η οποία επιδιώκεται, καθώς και τη θεραπεία η οποία μπορεί να χορηγηθεί. Στην περίπτωση εκλογικής ένστασης, η θεραπεία που μπορεί να παρασχεθεί προβλέπεται από το ίδιο το Σύνταγμα και είναι η ακύρωση της εκλογής προσώπου στο βουλευτικό αξίωμα, του οποίου η εκλογή προσβάλλεται στην εκλογική αίτηση. Το αντικείμενο της εκλογικής αίτησης δεν μπορεί να είναι άλλο από την

εγκυρότητα της εκλογής προσώπου στο βουλευτικό αξίωμα..... Η θέση αυτή συνάδει με τη γενική αρχή ότι μόνο πρόσωπα άμεσα αναμεμειγμένα στη διαφορά έχουν λόγο στη δίκη για την επίλυση της. Σπουδαία όσο και αν είναι τα θέματα που εξετάζονται, δε διευρύνουν το πλαίσιο ούτε επεκτείνουν το πεδίο της δίκης.»

- (iii) Είναι σαφές ότι ούτε το Άρθρο 139, ούτε το Άρθρο 140 του Συντάγματος τα οποία επικαλείται η Βουλή στην αγόρευση της είναι βοηθητικά εφόσον αυτά ρυθμίζουν, κατά συνταγματικό τρόπο, ειδικές περιπτώσεις στις οποίες η Βουλή των Αντιπροσώπων αυτοδικαίως καθίσταται διάδικο μέρος προς επίλυση διαφοράς μεταξύ πολιτειακών οργάνων ή κατά τον έλεγχο συνταγματικότητας δυνάμει Αναφοράς του Προέδρου της Δημοκρατίας.
- (iv) Η ίδια η Βουλή δεν έχει έννομο συμφέρον κατά τη νομολογία να υπερασπίζεται νόμο που η ίδια εξέδωσε δεδομένου ότι κάθε νόμος που θεσπίζεται από το νομοθετικό σώμα θεωρείται συνταγματικός μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου και μάλιστα πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας. Επομένως, δεν δικαιολογείται παρέμβαση της Βουλής ως έχουσα συμφέρον για να προωθήσει την αυτονόητη θέση περί της συνταγματικότητας του Νόμου που έχει θεσπίσει ή για την αναγκαιότητα της δράσης της προς επίλυση του προβλήματος κατανομής της 56^{ης} έδρας. Το όλο ιστορικό εμφανίζεται στην ίδια την Εκλογική Αίτηση και τις ενστάσεις που καταχωρήθηκαν.

- (v) Δεν τίθεται στην πραγματικότητα ζήτημα ορίων αρμοδιότητας ή ανεξαρτησίας της Βουλής με την παρούσα Εκλογική Αίτηση, ως ο ισχυρισμός που προωθήθηκε, επειδή η Βουλή λειτουργεί με 55 Βουλευτές. Στην Εκλογική Αίτηση η διαφορά, κατ' επιλογήν πάντοτε των ιδίων των βασικών αιτητών, είναι με τους κατονομασθέντες τέσσερεις καθ' ων η αίτηση και όχι με τη Βουλή των Αντιπροσώπων. Άλλωστε η Βουλή δεν επιζητεί με την αίτηση της την προσθήκη της ως διαδίκου, αλλά μόνο να ακουσθεί παρεμβατικά προς υποστήριξη των θέσεων της, (και αυτό όχι ως αφορώσα τη σύνθεση της, αλλά γενικά επικαλούμενη τη θέση της ως νομοθετικό σώμα, (παράγραφος (α) του αιτητικού της), κάτι το οποίο όμως δεν μπορεί να αναγνωρισθεί έξω από το ορθό δικονομικό πλαίσιο και υπό το φως του γεγονότος ότι οι βασικοί αιτητές προσδιόρισαν την ουσία της διαφοράς τους με τους καθ' ων η αίτηση, ως Εκλογική Αίτηση.
- (vi) Ούτε τίθεται ζήτημα φυσικής δικαιοσύνης, όπως αναφέρεται στη γραπτή αγόρευση της Βουλής, ώστε να ισχύουν τα όσα αποφασίσθηκαν στην *Δημοκρατία ν. Πουλλή* (2001) 3 Α.Α.Δ. 1060. Εδώ η Βουλή δεν είναι δικαιωματικά διάδικος, ούτε της αποστερείται το δικαίωμα να ακουσθεί στη βάση του ότι θα έπρεπε να ήταν διάδικος ή ότι θα έπρεπε να της είχε επιδοθεί η Εκλογική Αίτηση. Η καταφυγή επομένως στη σύμφυτη εξουσία του Δικαστηρίου, δεν διασώζει την αίτηση παρέμβασης. Η σύμφυτη εξουσία δεν

διευρύνει το όριο λειτουργίας της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου δημιουργώντας νέες απραπούς. Η χρήση της πρέπει να είναι αναγκαία για αυτή τούτη την υποστήλωση του ιδίου του συστήματος και της αποτελεσματικής άσκησης της δικαιοσύνης, (*Ιερόθεος Χριστοδούλου άλλως Ρόπας* (2009) 2 Α.Α.Δ. 235).

- (vii) Πρόσθετα, σε ένα μεγάλο βαθμό οι θέσεις περί της ορθότητας της ανακήρυξης του Γεώργιου Παπαδόπουλου ως Βουλευτή ως αποτέλεσμα προφανώς της ψήφισης του Νόμου αρ. 131(I)/2019, υποστηρίζονται ήδη από την ένσταση του Γενικού Εισαγγελέα που κατέθεσε εκ μέρους των δύο Εφόρων Εκλογής, καθ' ων η αίτηση 1 και 2 στην Εκλογική Αίτηση. Η ίδια η Βουλή αναγνωρίζει το γεγονός ότι ο Γενικός Εισαγγελέας εκ μέρους του Εφόρου Εκλογής υποστηρίζει τη νομιμότητα των αποφάσεων που λήφθηκαν όπως αναφέρεται στην αγόρευση της με παραπομπή στις προηγηθείσες Εκλογικές Αιτήσεις αρ. 2/2016 και 1/2017.

Πέραν όλων των πιο πάνω, προστίθεται ότι η Εκλογική Αίτηση δεν είναι αγωγή ώστε να μπορεί να προστεθεί διάδικος ή να παρέμβει ενδιαφερόμενος εφόσον στην Εκλογική Αίτηση αποφασίζονται μόνο τα δικαιώματα των επηρεαζομένων εκλεγμένων Βουλευτών. Το δικονομικό πλαίσιο της Εκλογικής Αίτησης έχει καθοριστεί στη *Μαυρογένης* – ανωτέρω – και επιβεβαιώθηκε και μεταγενέστερα στη *Αριστείδης ν. Βουλής* (1999) 1 Α.Α.Δ. 1982, αλλά και στην *Κουδουνάρης κ.ά.* – ανωτέρω – η οποία δεν παύει να ισχύει ως

δεδικασμένο και για την παρούσα Εκλογική Αίτηση παρά την ιδιαιτερότητα των ενώπιον του παρόντος Εκλογοδικείου γεγονότων. Εκεί κρίθηκε, με αίτημα μάλιστα του Γενικού Εισαγγελέα και της ίδιας της Βουλής των Αντιπροσώπων, ότι δεν μπορούσαν να συνενωθούν ως διάδικοι σε εκλογική αίτηση. Η Βουλή ως συντεταγμένη εξουσία ουδεμία σχέση έχει με τη διενέργεια ή τον τρόπο διεξαγωγής μιας εκλογής. Στην προκείμενη περίπτωση, η ψήφιση του Νόμου αρ. 131(I)/2019, δεν δίδει δικαίωμα ταυτόχρονα σε παρέμβαση προς επίλυση της διαφοράς που έχει συγκεκριμένο ιστορικό και απολήγει εν τέλει να είναι διαφορά μεταξύ προσώπων που επιδίωκαν τη λαϊκή εντολή για την κατάληψη βουλευτικής έδρας.

Τα όσα ενδιαφέροντα έχουν αναφερθεί στις *Wilson and others v. Secretary of State for Trade and Industry (Appellant)* (2003) UKHL 40 (10 July 2003) και *Minnesota State Senate v. Beens* 406 U.S. 187 (1972), δεν τυγχάνουν εφαρμογής στην υπό κρίση αίτηση για παρέμβαση δεδομένου ότι ισχύουν σε άλλες δικαιοδοσίες με ιδιαίτερες συνθήκες, αλλά και διαφορετικό νομικό και νομολογιακό υπόβαθρο και δεν θα ήταν ορθό να τύχουν εφαρμογής σε ό,τι οι ίδιοι οι βασικοί αιτητές καθόρισαν ως το αντικείμενο της διαφοράς τους ενώπιον του Εκλογοδικείου. Η πρώτη υπόθεση δεν αφορούσε καν ζήτημα εκλογιμότητας βουλευτή. Όπως παρατήρησε ο Lord Nicholls, μια ήσσονος σημασίας διαφορά εξελίχθηκε σε μια διαφορά με ευρύτατες διαστάσεις. Οι καθαυτό διάδικοι δεν εμφανίσθηκαν ενώπιον της Δικαστικής Επιτροπής της Βουλής των Λόρδων. Εμφανίσθηκαν όμως οι Γενικός Εισαγγελέας, η Βουλή των Κοινοτήτων και άλλοι. Η επικρότηση με την οποία το Δικαστήριο

δέχθηκε την επιθυμία της Βουλής να ακουστεί αφορούσε την παροχή εκ μέρους της πληροφοριών σε σχέση με τη χρήση κοινοβουλευτικού υλικού, («Hansard»). Μάλιστα τονίσθηκε από τον Lord Nicholls, η προσοχή με την οποία η Νομοθετική και η Δικαστική εξουσία πρέπει να κινούνται ώστε να μην επεμβαίνει η μια στο συνταγματικό ρόλο της άλλης. Η δεύτερη αφορούσε ευθέως τη Γερουσία της Μινεσότα, η οποία παρέμβηκε στη δικαστική διαδικασία, μετά από προηγηθείσα δικαστική κρίση ότι το νομοθετικό σώμα ήταν λανθασμένα συγκροτημένο με αποτέλεσμα το Δικαστήριο να κηρύξει την ύπαρξη των 67 εκλογικών περιφερειών που είχαν ιδρυθεί το 1913, ως αντισυνταγματική, μειώνοντας τον αριθμό τους σε 35 και τον αριθμό των γερουσιαστών στο ήμισυ.

Εν κατακλείδι, αναγνωρίζεται από όλους τους παράγοντες ότι ενυπάρχει στο Δικαστήριο, και βεβαίως και στο Εκλογοδικείο, διακριτική ευχέρεια στην αποδοχή ή μη αιτήματος για παρέμβαση.

Για τους λόγους που έχουν ήδη εκτεθεί η διακριτική ευχέρεια δεν μπορεί να ασκηθεί υπέρ της αίτησης της Βουλής των Αντιπροσώπων για παρέμβαση.

Η αίτηση απορρίπτεται.

Καμιά διαταγή για έξοδα.

Στ. Ναθαναήλ, Δ.

Π. Παναγή, Δ.

Λ. Παρπαρίνος, Δ.

Μ. Χριστοδούλου, Δ.

Α. Λιάτσος, Δ.

Κ. Σταματίου, Δ.

Γ.Ν. Γιασεμής, Δ.

Τ.Θ. Οικονόμου, Δ.

Τ. Ψαρά-Μιλτιάδου, Δ.

Α. Πούγιουρου, Δ.

Χ. Μαλαχτός, Δ.

/ΕΘ